

Džudīte Kišņika

PRIEKŠĀ LASĪŠANA MIRUŠAJIEM VAR MAINĪT PASAULI

Pirms 15 gadiem Dore Deverellas dēls Ričards atņēma sev dzīvību. Māte apņēmas palīdzēt viņam izkļūt no tās izolācijas garīgajā pasaulē, kurā neizbēgami nokļūst visi pašnāvnieki. Savā grāmatā *"Light Beyond The Darkness"* * ("Gaisma aiz tumsas") viņa apraksta, kā viņš attīstās pretī kādai gaismas caurstrāvotai sfērai, kur valda miers, un kā viņš tad – tā viņa to ir pārdzīvojis – atkal inkarnē viņas tuvumā.

Tikko mēs ienācām viņas dzīvoklī *Fair Oaks*ā, Kalifornijā, Dore Deverella gribēja parādīt man savu ģimenes fotoalbumu, bet, kad viņa to vēra vaļā, no tā izkrita kādas sešgadīgas meitenes fotoattēls. Viņa steidzīgi to pacēla un ielika atpakaļ, īsi piebilstot: "Tas ir kas cits," un pārgāja pie iepazīstināšanas ar ģimenes locekļiem. Tikai pēc brīža es sapratu, ka meitene uz attēla bija Marija, kā Dore savā grāmatā sauc meiteni, par kuru ir pārliecināta, ka tā ir viņas atkal inkarnējis mirušais dēls Ričards. Dore Deverella un Ričards bija ļoti cieši viens ar otru saistīti, pat par ciešu, kas arī padarīja viņu dzīvi visai grūtu. Dore vecākais dēls jau kopš agras bērnības izrādīja autisma pazīmes, ierāvās sevī, viņam nebija draugu un viņš agri pamodās savā intelektā. 15 gadu vecumā viņš piedzīvoja savu pirmo epilepsijas lēkmi. Viņa muzikālais talants, kuru māte līdz tam centās pēc iespējas kopt, tika brutāli nožņaugts ar psihofarmakoloģiskiem līdzekļiem, kurus viņš tad arī sāk lietot un lieto līdz dzīves beigām. Savu lēkmju dēļ viņš kļūst vēl vientuļāks. Pēc grūtām studijām viņš nevar atrast sev darbu un iztieks no sociālā pabalsta, kas nodrošina viņam eksistenciālo minimumu. Kontakts ar ģimeni pārtrūkst. Viņš jūtas arvien pamestāks. 1982. gada jūlijā 36 gadu vecumā viņš noslīcinās Vašingtonas ezerā. Nedz vecāki, nedz brālis un māsa Dienvidkalifornijā nezināja, ka pēdējā laikā viņš iekšēji dzīvoja tik tālu no viņiem.

Tajos gados Dore Deverella pati cīnījās par savu dzīvību. Viņas nelaimīgā bērnība, viņas nespēja palīdzēt Ričardam, viņas neglābjamā laulība noveda viņu uz nāves robežas. Viņa kļūst alkoholiķe un saslimst ar vēzi. Septiņdesmito gadu sākumā viņa atstāj savu vīru un saņem savu dzīvi pašas rokās. Viņa izārstē savu ķermeni ar vispārējās medicīnas līdzekļiem un speciālu diētu un uzraksta par to savu pirmo grāmatu. Turklāt viņa sāk ārstēt anonīmus alkoholiķus. Viņā atmodusies tieksme pēc spiritualitātes atved viņu uz Losandželosas Jaunās paaudzes skatuvi (*New Age*). Tur viņa lasa lekcijas un rīko pārrunas par savu izveseļošanos. Viņai atveras jauni ceļi, sevišķi Roberto Asandžiolos psihosintēzes un reinkarnācijas virzienā. Astoņdesmito gadu sākumā viņa apmeklēja guru Babaji Indijā.

"Toreiz es domāju, ka atradu kādu, kuram vajadzēja man pateikt, kas man jādara. Taču notika tieši pretējais. Divu nedēļu gaitā, kuras es pavadīju tur, Babaji pārgriezta manas vēlmju saites ar viņu un austrumiem. Kad es atgriezos Kalifornijā, mana sirds bija salauzta. Mēnešiem ilgi es biju viens vienīgs grausts. Tikai divus gadus vēlāk es iepazīnu antroposofiju, un proti, tas notika pateicoties Ričarda pašnāvībai."

Neskatoties uz to, ka Dore pārvarēja savu alkoholismu un vēzi, viņa nevarēja iesaistīt savās aktivitātēs savu sen jau vientuļo dēlu. Viņas mēģinājumi atbrīvot viņu no medikamentu atkarības vai pielietot alternatīvu epilepsijas terapiju neizdodas. Kad Ričards noslīkst, arī viņas dzīves situācija saasinās. "Tā kā Ričarda līķi nevarēja atrast, es jautāju vienai savai draudzenei, gaisrēģei, vai viņa nevar palīdzēt. Draudzene teica, ka redzēja viņu nāves brīdī. Viņš nav spējis vairs turpināt dzīvi. Viņš esot paraudzījies augšup un teicis: "Piedod man." Viņa man teica arī to, ka viņam blakus bija eņģelis." Pēc Ričarda nāves Dore sev zvērēja no viņa mirušā tēva mantoto naudu, kura tagad tika viņai, izlietot tādu cilvēku labā kā Ričards. Viņa raksta: "Man šķita nepanesama doma, ka Ričarda dzīvei nav bijusi nekāda nozīme. ...Reiz rīta meditācijas laikā es burtiski uzbrēcu garīgajai pasaulei: "Ko tu no manis gribi?" Maiga balss atnesa atbildi: "Varbūt tu varētu palīdzēt audzināt bērnus."

Dažas dienas vēlāk viņa apmeklēja draudzenes ieteikto Rūdolfa Šteinera koledžu Ziemeļkalifornijā Fair Oaksā. Tur viņa pirmo reizi dzird par priekšā lasīšanu mirušajiem. Viņa tūlīt sāk to darīt. Septiņus gadus viņa lasa mirušajam Ričardam priekšā no R. Šteinera darbiem. Lai sagādātu viņam prieku, viņa sāk ar R.Šteinera lekcijām par mūziku. Katru dienu viņa lasa vienu lekciju vai nodaļu no Šteinera darbiem.

"Es ticu, ka, lasot priekšā mirušajiem, var izmainīt pasauli. Pēc manām domām tas ir manas grāmatas galvenais izteiciens. Mans eksperiments ir parādījis, ka ir iespējams mainīt karmu. Mana lasīšana Ričardam

un vēlāk arī citiem mirušajiem ir brīva rīcība. Es saucu to par Saules karmu atšķirībā no Mēness karmas, kas rit dzelžainas nepieciešamības vadīta. Es esmu pārsteigta par lielo atšķirību mūsu attiecībās – ģimenes saišu noteiktajām attiecībām un mūsu vēlākajām spirituālajām attiecībām. Tas ir kaut kas absolūti cits. Pēdējos gados, rakstot grāmatu, es sāku aplūkot Ričardu pavisam citādi. Agrāk es biju tik akla. Viņš nekad nesūdzējās, vienkārši dzīvoja uz priekšu, kamēr vairs nevarēja. Bet viņš vienmēr meklēja atbildes. Kad es pēc nāves sāku viņam lasīt priekšā, viņš burtiski uzsūca to visu sevī. Es jutos ļoti pievilkta šai individualitātei.”

-Ko jūs domājat, rakstot savā grāmatā, ka Marijas-Ričarda individualitāte vairāk palīdzējusi jums nekā jūs viņai?

- Pirmkārt, agrāk es nevarēju paciest tādu cilvēku klātbūtni, kuriem kaut kas nebija kārtībā. Ja kādam manā klātbūtnē gadījās lēkme, vēlāk es izvairījos no viņa. Lai izietu Ričardam līdzī cauri visām viņa ciešanām, man bija pilnīgi jāizmainās. Bez viņa es nekad nebūtu tik tālu tikusi. Es domāju, ka man tam būtu vajadzīgas vismaz sešas dzīves. Kamēr viņš bija dzīvs, es jutos tik vainīga viņa priekšā. Kad es beidzot atradu, ko es varu viņa labā darīt, es sajutos glābta (tas bija milzīgs atvieglojums).

- Kā jūs uzzinājat par Ričarda attīstību pēcnāves pasaulē? Kā noritēja jūsu komunikācija?

- Ričards rādījās man sapņos īsi pirms pamošanās. Es domāju, ka mirušie parādās mums sapņos tādēļ, ka mēs neesam pietiekami gaišredzīgi, lai uztvertu viņus apzināti.

- Kā jūs pievērsāt uzmanību saviem sapņiem?

- Strādājot Losandželosā par konsultanti, es ņēmu palīgā arī savus sapņus, bet es domāju, ka spirituālā pasaule gribēja šādi nodibināt ar mani saikni. Sapņus, kuros man rādījās Ričards, es nemaz nesaucu par sapņiem vārda tiešā nozīmē, bet gan par vēstījumiem. Es vienkārši zināju, ka tiem ir nozīme un tos pierakstīju. Tā bija intuitīva pārlicība līdzīga tai, ko es sajutu pirmo reizi Rūdolda Šteinera koledžā. Toreiz es arī uzreiz sapratu: “Šeit ir tava vieta.”

- Vai jūs tad arī sākāt uzdot noteiktus jautājumus pirms aizmigšanas?

- Nē, laikam es to dariju neapzināti, t.i., es toreiz tikai sāku iepazīties ar antroposofiju. Es vingrinātos tajā vēl šodien, bet nevaru teikt, ka man labi izdodas no rīta saņemt atbildes uz vakarā uzdotajiem jautājumiem, kā to māca R. Šteiners.

- Bet dažreiz Ričards parādījās jums arī dienā. Kā jūs uztvērāt viņu tādos gadījumos?

- Es viņu jutu. Es jutu viņu ap sevi visapkārt, un tas notika lielākoties tad, kad viņš bija uztraucies. Reiz es jautāju viņam, vai viņš mani sagaidītu, ja es nomirtu. Man toreiz gāja ļoti slikti. Man bija lielas problēmas ar sirdi un asinsriti. Es gatavojos mirt. Pēkšņi es sajutu viņa klātbūtni sev apkārt. Viņš bija uzbudināts un teica: “Es vēl netikšu galā viens pats, man vēl nav pietiekami daudz gaismas. Un tas attiecas arī uz tevi, tev arī nav pietiekami daudz gaismas, ja tu tagad mirsi.

- Kā jūs to pārvarējāt?

- Es piezvanīju vienam Kristiešu kopas priesterim un pastāstīju viņam, ka esmu uzsākusi lūgties par pašnāvniekiem. Toreiz man bija visiem pašnāvniekiem atvērta grupa, kuriem es lasīju priekšā un par kuriem es lūdzu. Viņš man tūlīt teica, ka tas varot būt bīstami arī pašas veselībai. Man vajadzēja sevi pasargāt, lai nepieļautu nekādas jaunas ietekmes. Dažreiz mirušo un pašnāvnieku enerģiju pārtver un izmanto jaunas būtnes. Kopš tā laika es vienmēr pirms lasīšanas lūdzu Kristu pasargāt mani. Es arī atkal samazināju grupu. Pašlaik es lasu priekšā 25 mirušajiem, kurus es sev individuāli iedomājos, pirms sāku lasīt.

- Vai bez Ričarda arī citi mirušie nodibina ar jums kontaktu?

- Nē, vienīgais, par kuru es dzirdēju, bija Ričards. Tikai, kad nomira mana māsa un es sāku lasīt arī viņai, apmēram pēc gada es nosapņoju šādu sapni: viņa atveda pie manis kādu jaunu cilvēku, ar kuru es, kā jauna meitene, reiz biju saderināta un kuru tomēr neapprecēju. Viņa man teica: “Es atvedu viņu līdzī pašam, jo viņš ir izbadējies.” Līdz šim es nekad nebiju domājusi uzņemt viņu savā grupā, kurai es lasīju priekšā. Viņš bija pilnīgi pazudis no manas apziņas. Tas viss taču bija noticis pirms piecdesmit gadiem. Rūdolds Šteiners runā par to, ka mirušie jūtot badu, un viss garīgais ir viņiem kā barība. Tādēļ viņa bija atvedusi jaunekli līdzī uz mielastu.”

Pašlaik Dore pievērs uzmanību sevišķi savai mirušajai vedeklai, viņas mātai un tās vīram. Ričardam/Marijai viņa vairs nelasa. Savas grāmatas beigās viņa raksta: “Es esmu droša, ka daru tieši to, par ko šī dvēsele

ir mani lūgusi. Jo Ričards vairs nav uzņēmis ar mani kontaktu pēc tam, kad es – īsi pirms Marijas piedzimšanas – apsolīju viņam savu atbalstu. Es arī nekad vairs neesmu sapņojusi, ka Marijai būtu vajadzīga mana palīdzība. Ja tā būs vajadzīga arī turpmāk, es par to uzzināšu.”

Par Mariju un viņas vecākiem Dore runā nelabprāt. Viņai ir svarīgi, lai meitene kādreiz pati atklātu savu iepriekšējo likteni. Pašlaik draudzīgā ģimene dzīvo citā ASV štatā, tomēr ar to pastāv labs kontakts. “Es domāju, ka vēlāk bērns reiz atcerēsies par savu pašnāvību un sapratīs, ko tas nozīmē, sevi nonāvēt, un runās un rakstīs par to. Es varu maldīties, bet tā es domāju. Es apbrīnoju šo dvēseli, kura atrada sevī drosmi pēc tik īsa laika atkal inkarnēt. Tā bija Ričarda brīva rīcība.”

Meditācija par mirušajiem
Mīļotā dvēsele,
Es gribētu ietērt tevi
Manas mīlestības tērpā,
Lai tā sasilda tevi aukstumā,
Lai tā atdzesē tevi svelmē,
Lai tā apgaismo tev ceļu
Caur gara tumsu
Pie gara gaismas.
Dzīvo gaismas pārņemta,
Mīlestības nesta
Augšup.
Un lai mēs esam viens –
Tu mani
Un es tevī.

Pēc vairāku R. Šteinera meditāciju motīviem

Judith Kischnik "Zu den Verstorbenen lesen kann die Welt verändern", "Info 3", 4/1997.

* Dore Deverell, "Light Beyond The Darkness; The Healing of a Suicide Across the Threshold of Death", Temple lodge, London, 1996.